

Dierbaar geschenk

OLGA VAN DER MEER

Dierbaar geschenk

Familieroman

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

HOOFDSTUK 1

Ze was mooi op tijd vandaag, constateerde Jolande Meertens tevreden met een blik op haar horloge. Even rustig bijkomen met een kop koffie kon nog wel voordat ze zich om moest kleden. Dat was ook wel eens anders op de zaterdagen. De apotheek waar ze sinds een paar jaar drie dagen per week werkte sloot op zaterdag om vier uur, maar soms was het zo druk dat de laatste klant pas om over half vijf met de benodigde medicijnen de deur uitliep. Zij en haar collega Rebecca, met wie ze op zaterdag vaak samenwerkte, konden het nooit over hun hart verkrijgen om de deur om stipt vier uur te sluiten. Het mocht wel, want in dat geval konden ze mensen doorverwijzen naar de speciale vierentwintiguurs apotheek, aan de andere kant van de stad. Ze vonden het echter nooit een probleem om een uurtje langer door te gaan als de situatie daar om vroeg. Mensen kwamen nooit voor hun lol naar de apotheek, zeiden Jolande en Rebecca steevast. Ze waren tenslotte geen kledingwinkel of parfumerie. Vandaag was het wel gelukt om op tijd af te sluiten, wat haar goed uitkwam aangezien ze

die avond de veertigste verjaardag van haar zwager Frank vierden, de man van haar zus Sanne. Het zou een drukke avond worden, wist ze bij voorbaat. Frank had besloten zijn verjaardag te vieren in het bowlingcentrum, waar een restaurant bij was. Eerst een etentje in het restaurant en daarna twee uur bowlen, met alle familieleden. Een voorstel wat minder enthousiasme opleverde dan hij had verwacht, al hadden ze wel allemaal toegezegd te komen. Wat eigen familie betrof stond Frank helaas alleen op de wereld, maar hun vroeger uit zeven personen bestaande gezin was inmiddels door vier partners en vier kinderen uitgebreid naar vijftien, dus eenzaam hoefde hij zich zeker niet te voelen op zijn verjaardag.

Precies om half vijf stak Jolande de sleutel in het slot van de voordeur. Eenmaal binnen in het kleine, vierkante halletje werd ze enthousiast bestormd door de zesjarige Lieske.

“Mama! Gaan we kleien?” Met grote, smekende ogen keek ze haar aan. “Ja toch? Papa is alleen met Luuk aan het spelen.”

“Dat zal wel meevallen,” dacht Jolande geamuseerd. Ze nam haar dochter op haar arm en knuffelde haar.

In de woonkamer vond ze haar man Ralph

met de negenjarige Luuk voor de tv, allebei met een console in hun handen fanatiek aan het autoracen. Ralph legde zijn console neer bij haar binnenkomst, een gebaar wat direct gevolgd werd door gejuich van Luuk, omdat hij als gevolg daarvan alsnog als eerste over de finish kwam.

“Gewonnen! Ik heb gewonnen!” riep hij triomfantelijk.

“Daar gaat je eerste plek,” zei Jolande gespeeld somber.

“Soms is iets anders belangrijker dan winnen. De thuiskomst van je geliefde vrouw bijvoorbeeld.” Ralph rolde theatraal met zijn ogen.

“Ik voel me nu heel geliefd, ja. Dat je dit voor me over hebt, ik raak gewoon ontroerd.”

“Onthoud dit gevoel. Dat kan me nog wel eens van pas komen,” grijnsde Ralph terwijl hij Lieske van haar overnam.

“Volgens Lieske heb je haar zwaar verwaarloosd en ben je alleen met Luuk bezig geweest.” Jolande woelde even met haar hand door de donkerblonde krullen van haar dochttertje.

“Ah, jokkebrok.” Ralph kietelde haar tot ze uitgelaten gillend in zijn armen kronkelde. “Voor straf moet je vanavond met blote voeten naar bed.”

Lieske gierde het uit.

“Dat doe ik toch altijd, gekke papa.”

“Koffie?” vroeg Ralph. Hij zette Lieske op de grond en gaf Jolande een zoen.

“Graag. Nog even languit op de stoel voor we weg moeten.”

“Pap, kom nou verder spelen,” riep Luuk ongeduldig.

“Nee jongen, ik ga koffie voor mama maken. Je moet je nu even alleen vermaken.”

“Dat doe je altijd. Als mama thuis komt stop je met spelen,” mopperde Luuk.

“Dat is het lot van getrouwde mannen, Luuk,” zei Ralph slachtofferig. “Als de vrouw thuis is, is de lol voorbij.”

“Dat zal ik onthouden als we vanavond naar bed gaan,” lachte Jolande.

Ze genoot van haar hete koffie en het uurtje rust. Nou ja, rust. Luuk bleef nog even doorracen met zijn computer, ondertussen hard het geluid van een automotor nadoend en Lieske speelde schooltje met haar poppen. Ze had er vier op een rij gezet en vermaande hen met luide stem dat ze moesten luisteren. “Lekker op tijd vandaag,” merkte Ralph op.

“Gelukkig wel, kan ik tenminste op mijn gemak douchen en omkleden. Wat trek ik trou-

wens aan?” vroeg Jolande zich hardop af. “Ik heb een stel prachtige jurken die uitstekend geschikt zijn voor een etentje, maar niet handig bij het bowlen achteraf. Om nou een spijkerbroek aan te trekken vind ik ook niet leuk bij zo’n uitstapje. Dat is toch ook geen combinatie, eten en sporten,” mopperde ze.

“Er ligt vast nog wel iets in je kast. Je drie kledingkasten, om precies te zijn,” merkte Ralph fijntjes op.

“Ik heb alleen veel omdat ik er heel zuinig op ben,” verdedigde ze zichzelf. “Sommige jurken heb ik al tien jaar. Trouwens, over jurken gesproken...”

“O jee.” Ralph trok een grimas. “Wat heb je nu weer nodig?”

“Een jurk voor dat bedrijfsfeest van jou, over twee weken. Dat wordt een chique bedoening, volgens de uitnodiging. Mannen in kostuum en vrouwen in het lang.”

“Ja, belachelijk.”

“Wel eens leuk voor een keer. Ik heb alleen geen lange jurk, dus dat wordt shoppen.”

“Arme jij, verplicht een middag winkelen. Wat heb je het toch zwaar,” hoonde Ralph.

“Ik leg me neer bij de situatie en maak er het beste van,” knikte Jolande bescheiden. “Ik

zal Boris straks vragen of hij met me mee op jacht gaat. Hij heeft zo'n goede smaak en hij weet altijd koopjes te scoren."

"Toch wel handig, een broer die homo is," grinnikte Ralph.

"Nou, dat geldt zeker niet voor alle homoseksuele mannen. Kijk maar naar zijn eigen man. Jim let nooit op wat hij aantrekt, hij pakt altijd zomaar iets uit de kast."

"Tot wanhoop van Boris, ja."

"Boris is zijn roeping misgelopen, die had echt stylist moeten worden in plaats van logistiek medewerker en planner. Zo'n saai beroep past helemaal niet bij hem." Jolande zette haar lege beker neer en rekte zich ongegeneerd uit. "Ik ga douchen."

"Mag ik mee?" Lieske sprong voor haar zodra ze opstond.

"Vandaag niet. Ga jij met papa maar uitzoeken wat je straks aantrekt voor het feestje van oom Frank."

"Ik kleed me niet om, hoor," riep Luuk.

Hoewel hij zijn ogen nog steeds strak op het scherm gericht hield ontging hem niets.

"Wij mannen hebben die opsmuk ook niet nodig," zei Ralph gemoedelijk.

Jolande trok zich terug in de badkamer.

Hoe gezellig ze het ook altijd vond als Lieske met haar mee ging onder de douche, vandaag had ze daar geen zin in. Het was een bijzonder drukke dag geweest in de apotheek, een uurtje tijd voor zichzelf was precies wat ze nu nodig had. Eigenlijk had ze helemaal geen zin in die verjaardag, al wist ze dat het ongetwijfeld leuk en gezellig zou worden. Ze had dat wel vaker. Dan zag ze er tegenop om het huis uit te gaan, maar als ze eenmaal op een feestje was genoot ze er van. Thuisblijven met haar gezin vond ze echter ook geen straf. Ze hield ervan om thuis te zijn met Ralph en de kinderen, een spelletje te spelen, tv te kijken of zomaar wat te praten. Sanne, de zus direct boven haar, noemde dat burgerlijk en bejaard. Maar Sanne was nu eenmaal een carrièretijger die bakken met geld verdiende en dat net zo hard weer uitgaf aan dure kleren, verre reizen naar exotische oorden en etentjes buiten de deur. Zij en Frank hadden er bewust voor gekozen om geen kinderen te krijgen omdat het leven wat ze leidden hen prima beviel. Maaïke, haar oudste zus, begreep die drang naar huiselijkheid wel. Maaïke en Daan hadden twee dochters, Feline van veertien en Ciska van elf. Boris en zijn man Jim zaten er een beetje tussenin. Huismussen

met een drang naar uitstapjes, noemde Boris dat zelf altijd. Dan was er ook nog hekkensluis-ter Simon, van vijftientig. Hij had twee jaar geleden het ouderlijk huis verlaten en woonde sindsdien alleen in een heel klein flatje, tot zijn eigen tevredenheid. Hij had geen behoefte aan een vrouw in huis, volgens zijn eigen bewering. Hij was rustig, graag op zichzelf en altijd bezig met de computergames die hij ontwierp en ontwikkelde. Luuk was een groot fan van zijn oom Simon.

Twijfelend stond Jolande even later voor haar kledingkast. Een jurk was die avond niet geschikt, ze was echter geen fan van broeken tijdens een avondje uit. Met bowlen was het wel handig om iets te dragen wat comfortabel zat en niet knelde in de taille. Uiteindelijk koos ze voor een zwarte broek met een elastieken band, die ze in het begin van haar laatste zwangerschap vaak gedragen had toen echte positiekleding nog niet nodig was, maar gewone kleding niet lekker meer zat. Sindsdien had ze dit kledingstuk nooit meer aan gehad, maar voor deze avond kon hij prima. De stof was soepel en glanzend en voegde zich moeiteloos naar haar bewegingen. Met een lang, vuurrood shirt met zilveren kraaltjes erop was